

Er denne tekst skrevet af en forfatter?

KASPAR COLLING NIELSEN

Det store kunstværk vokser i maven på mange, der til sidst erkender, at det var mere drøm end virkelighed. Men nogle insisterer på et håndgribeligt resultat. Og af dem lykkes det enkelte rent faktisk at udføre den store mission.

Kaspar Colling Nielsen har blandt andet modtaget debutantprisen i 2010 for romanen 'Mount København'.

JEG VED IKKE, om jeg burde kalde mig forfatter, når jeg nu kun har skrevet en eneste bog. Jeg begyndte at skrive, da jeg var 16 år. Det var et mirakel på en måde. Det føltes som en meget stor forløsning. Jeg har tænkt på mig selv som forfatter siden dengang, selvom jeg slet ikke var det. Jeg var ikke en læsehest som barn. Jeg var ikke typen, der havde læst alle klassikerne som 12-årig. Jeg begyndte at skrive selv, før jeg interesserede mig for at læse det, andre havde skrevet.

Jeg var ikke specielt god i skolen. Jeg syntes, det var kedeligt at have dansk og læse gamle digte og bagefter analysere dem i en uendelighed. Det var først efter gymnasiet, at jeg havde en oplevelse, som med et slag gjorde mig interesseret i litteratur. Jeg var flyttet ind i en lille lejlighed i Fredericiagade. Jeg boede der i en periode med min gode ven Tobias, som færdedes i andre miljøer end mig. Han var punker, hvis det overhovedet var muligt at være i starten af 90'erne. Han spillede i forskellige bands, bl.a. et, hvor forsangeren var transvestit med cokeproblemer, og som sang forfærdelig falsk. En overgang havde vi to punkere fra San Francisco boende, Marty og Gooch, hed de. Gooch blev også kaldt silverboy, fordi han engang havde fået bank af en hispanic bande i USA, mens han havde sammenrullet sølvpapir i en ring om hovedet. Gooch var forsanger i et andet band, Tobias havde. Anyway, Tobias spillede på

Tegning: Per Marquard Otzen

et tidspunkt en lp for mig, der hed 'City Slang'. Jeg kendte lidt til den i forvejen. Jeg havde læst digtsamlingen af Søren Ulrik Thomsen, og jeg syntes ikke, det var noget særligt. På dette tidspunkt skrev jeg som sagt selv, mest dagbogsagtige tekster om mit ikke særlig begivenhedsfulde liv og små digte måske. Jeg gik

rundt i byen med min dagbog og små sedler i en plastikpose. Jeg fik penge fra noget, der hed 'ungdomsgarantien', som fandtes dengang. Man skulle ikke gøre noget andet end møde op hver den 1. et sted på Østerbro, og man blev ikke aktive-ret som i dag. Jeg bestilte ikke andet end at hænge ud på cafeer og skrive i mine

små hæfter og sedler, dagen lang.

Men Tobias spillede altså den her lp for mig, 'City Slang', og det var en åbenbaring. Det ændrede mit liv, faktisk. Jeg hørte den igen og igen i en meget lang periode. Jeg blev helt besat af den plade. Det var, som om musikken og måden, Lars H.U.G. sang teksterne på, gav digtene en

helt ny mening. Den plade ændrede for altid mit syn på litteratur og især lyrik.

I SKOLEN HAVDE vi som sagt analyseret tekster. Det gjaldt om at placere digtet i en tradition og finde ud af, hvad det betød altså, hvordan det var konstrueret, og hvordan det kunne fortolkes. Det bygger på en forestilling om, at digtet er en kode, man kan tyde og oversætte. Med 'City Slang' var det helt anderledes. Ordene var slet ikke ord, det var lyde eller stemninger, og der var en rytme, som gennemløb sangene. Nogle af sangene kunne jeg lide bedre end andre, uden at jeg kunne forklare hvorfor. Ordene var noget andet og mere end en henvisning til noget. Lars H.U.G.s sang og SUT's tekster fastholdt sproget som noget i sig

**“
Jeg kunne mærke stemningerne i ordene, i kæderne af lyde. Jeg kunne mærke rytmen**

selv. Hvert ord, som blev sunget, var en stemning, et kort, ekspressivt moment, som betød alt. Tilmed kunne disse ord kædes sammen i vidunderlige kæder af lyde, som f.eks. »sejlende bort fra fascinationens opløste krop«. Jeg ved slet ikke, hvad det betyder, men jeg kan ikke glemme den sætning fra sangen/digtet 'Ikke

døden'. Disse sætninger var altså kun delvis organiseringer af betydning, og jeg forstod pludselig, at digte er skabt sådan, og at enhver fortolkning af digtets betydning ikke forholder sig til dette forhold. Digtet fastholder sproget som noget virkeligt og væsentligt, noget, der ikke er transparent i forhold til betydningen. Det er, ligesom når man betragter et maleri eller en tegning og ser stregerne før motivet. Det betyder ikke, at betydningen eller motivet ingen roller spiller, men betragter man stregerne én gang, er det svært ikke at gøre det igen. Der var samtidig en rytme i digtene, som jeg ikke havde været opmærksom på før. En rytme, der var så stærk, at den kunne transformere ord og sætninger fuldstændigt. Et sørgeligt digt kunne blive komisk eller desperat, afhængigt af hvor man lagde trykket. Jeg genlæste 'City Slang' og oplevede, hvordan de ord, der før havde været døde for mig, nu vågnede. Jeg kunne mærke stemningerne i ordene, i kæderne af lyde. Jeg kunne mærke rytmen. Jeg kunne gendigte dem eller fortolke dem ved at forestille mig, hvordan ordene kunne udtales på forskellige måder. Et digt er som en sang, det er selvfølgelig muligt at fortolke den. Man kan beskrive, hvad den handler om, hvilken genre den tilhører osv., men nogle sange er bare gode, og man ved ikke hvorfor. Det samme er sandt med digte, det vidste jeg bare ikke før. Fra den dag kunne jeg læse lyrik. Eller rettere: Jeg måtte læse digte. Jeg kunne ikke få nok. Jeg var umættelig. Som eksemplet måske kunne antyde, mener jeg ikke, det er en særlig sproglig indsigt, som kun forfattere besidder. Vi kender alle sammen til det, men vi tænker

Jeg havde studeret og arbejdede fuldtids i et forsikrings-selskab, men jeg havde altid tænkt, at jeg 'i virkeligheden' var forfatter, som bare lavede andre ting

Det er aldrig midt mellem. Det er aldrig bare 'o.k.', eller 'fint nok'. Et godt digt er et mirakel og et 'o.k.'-digt er i bedste fald lige gyldigt eller ligefrem irriterende. Måske turde jeg ikke løbe denne risiko.

JEG DEBUTEREDE først i 2010, som 36-årig, selvom jeg havde skrevet hver dag, siden jeg var 16. Jeg tror, at årsagen til, at jeg ikke år forinden havde forsøgt at skrive noget sammenhængende og sendt det ind til et forlag, var, at jeg havde haft den her åndssvage identitet som forfatter i mange år. Jeg havde lavet alt muligt uforfateragtigt: Jeg havde studeret og arbejdede fuldtids i et forsikringsselskab, men jeg havde altid tænkt, at jeg 'i virkeligheden' var forfatter, som bare lavede andre ting. Det var måske en måde at udholde mit liv på. Jeg behøvede ikke at tage no-

get alt for alvorligt, for jeg var jo forfatter. De kunne bare fyre mig, jeg var ligeglad. Det betød ikke noget, og det til trods for, at jeg intet havde præsteret. Som årene gik, begyndte jeg at blive mere og mere bange for, at jeg slet ikke ville kunne skrive noget, når det kom til stykket; at den fantasi, som havde styret mit liv, siden jeg var 16, bare var en fantasi og intet andet. Hvis jeg ikke 'i virkeligheden' var forfatter, hvad var jeg så? Jeg googled forfattere for at finde ud af, hvor gamle de var, da de debuterede. Til sidst besluttede jeg mig for at skrive en bog. Jeg ville skrive den, koste hvad det koste ville. Jeg følte, det var min sidste chance. Jeg besluttede at stå op hver morgen kl. 4.30. Så kunne jeg skrive to timer, inden børnene stod op, og så ville jeg skrive igen kl. 20, når børnene sov. Det var slet ikke hårdt.

Det er skønt at stå tidligt op, når man vænner sig til det. Det er dejligt at sætte vand over og lave kaffe, mens alle sover. Det er fedt at være frisk, når børnene vågner, og desuden var jeg glad, for jeg gjorde det, jeg ville, ikke? Jeg fortsatte med mit program i seks måneder, så kunne jeg ikke mere. Jeg havde skrevet en slags novellesamling, som hed 'Mount København'. En af historierne handlede om et kæmpestort 3.500 meter højt kunstigt bjerg på Avedøre Holme. Jeg sendte mit manus ind til alle de store forlag. Det må man slet ikke. Forlagene vil have eksklusivitet, hvilket ikke er urimeligt, da det tager tid at læse manuskripter, men jeg vidste fra en kammerat, at der let kunne gå et halvt år, inden man fik svar, og jeg gad ikke vente tre år på at få seks afslag, så jeg sendte til dem alle på én gang. Efter nogle måneder begyndte de første afslag at

komme. Et par måneder mere, flere afslag. Der var nu gået et halvt år. Jeg begyndte at opgve håbet. Pludselig en dag ringede telefonen. Det var en redaktør på Gyldendal, Janne Breinholt Bak, hed hun. Hun kunne godt lide min tekst, men mente ikke, den var færdig. Hun sagde, at de ville overveje at udgive den, hvis jeg ville skrive videre på den. Vi holdt et møde. Hun var sjov. Hun forstod mig, syntes jeg. Samtidig vidste hun meget mere om litteratur, end jeg gjorde. Hun kunne analysere mine tekster på måder, jeg ikke selv var i stand til. Hun kunne udfordre teksterne. Det var helt fantastisk at snakke med nogen om mine små tekster, som om det var rigtig litteratur!

IGENNEM ÅRENE, hvor jeg havde gået med mine forfatterdrømme, havde der været en anden stemme inden i mig, som havde sagt, at jeg slet ikke var forfatter i virkeligheden, at forfattere er nogle andre mennesker end mig. Kunstnere, andre mennesker, en helt anden type. At forfattere kunne noget, jeg slet ikke forstod. Denne stemme forsvandt i denne periode. Det var så motiverende at have en redaktør. Jeg skrev og skrev. Jeg skrev alt om mange gange. Der var til sidst kun meget lidt tilbage af den oprindelige tekst, jeg havde sendt ind. Jeg lærte, at der er noget meget simpelt over at være forfatter, og det er, at det bare er et arbejde, og at den tekst, man ender med at skrive, er så god som den arbejdsindsats, man lægger i den. Det er ikke en mystisk kreativ proces at skrive en bog. Man bliver ikke hele tiden ramt af små lyn fra himlen. Det er bare viljen til at blive ved og ved, indtil man kan læse det, man har

Det var, som om musikken og måden, Lars H.U.G. sang teksterne på, gav digtene en helt ny mening. Den plade ændrede for altid mit syn på litteratur og især lyrik

gevel den dag, Janne ringede til mig og sagde, at hun ville udgive den. Jeg vidste, de ville ringe den dag. Det var en onsdag. Det er om onsdagen, de har redaktionsmøder på Gyldendal. Jeg havde forberedt mig på et afslag, så da hun sagde, at de havde antaget den, kunne jeg ikke mobilisere nogen glæde. Der var bare stille i røret. Jeg kunne ikke sige noget.

EFTER UDGIVELSEN blev jeg deprimeret. Det havde været så stort et arbejde at skrive bogen. Det havde været så stor en kamp, og da den endelig kom ud, skete der umiddelbart ikke så meget. Det viste sig, at denne store begivenhed, denne fuldstændig afgørende og skelsættende begivenhed i mit liv, slet ikke var en tilsvarende stor begivenhed for verden. Det er komisk. Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg havde regnet med. Efterhånden begyndte der alligevel at ske noget. Jeg vandt debutantprisen, blev præmieret af Statens

skrevet, og tænke: Den her tekst gad jeg godt læse. Redigering og omskrivning, hele tiden. Jeg holdt møder med Janne fra tid til anden. Det var aldrig godt nok alligevel. Til sidst lykkes det. Min bog udkom, og jeg kunne næsten ikke tro det. Bogen blev godt modtaget. Jeg vandt endda nogle priser, men den største dag var alligevel den dag, Janne ringede til mig og sagde, at hun ville udgive den. Jeg vidste, de ville ringe den dag. Det var en onsdag. Det er om onsdagen, de har redaktionsmøder på Gyldendal. Jeg havde forberedt mig på et afslag, så da hun sagde, at de havde antaget den, kunne jeg ikke mobilisere nogen glæde. Der var bare stille i røret. Jeg kunne ikke sige noget.

Kunstfond og vandt en pris i Politiken. Jeg fik forskellige tilbud om at skrive for forskellige medier og sådan noget. Anders Morgenthaler ansatte mig til at skrive et tv-manuskript over bogen. Det var sådan set alt, hvad man med rimelighed kunne drømme om.

Det er to år siden, min bog udkom. Jeg er forfatter. Det siger jeg i hvert fald til mig selv. Det siger jeg også til andre, når de spørger, hvad jeg laver. På det seneste er jeg begyndt at tvivle lidt på det, for jeg er ikke rigtig i gang med noget nyt, jo måske lidt, men ikke sådan rigtigt. Ikke for alvor. Jeg ved slet ikke, om jeg kan skrive en ny bog. En helt ny bog! Jeg kan ikke længere huske, hvordan jeg skrev den første. Jeg kan ikke rigtig forstå, at jeg kunne skrive en hel bog. Jeg er i virkeligheden slet ikke forfatter. Jeg kan slet ikke skrive, det har jeg aldrig kunnet. Jeg har ikke læst alle klassikerne, og jeg kan ikke analysere en tekst. Jeg er slet ikke forfatter, det er bare noget, jeg siger.

KASPAR COLLING NIELSEN